

# Světla Minulosti.

Napsal M. A. ŠIMÁČEK.

Teprve když za rakví, veda Tonouše za ruku, oeil se na dvoře pod zjasnělou klenbou oblohy, uvolnil se mu aspoň trochu dech a ohromně napjetí v tepnách malounko povolilo. Ale z lidí za ním následujících nerozcházel nikoho než svou matku, která šla hned za ním, zavěšená o rámec jeho švakra Zdeňka, a svou švekrku, jež hrdě vztýčena rozhlížela se po dvoře, jakoby hledala, ke komu se přidružit. Chtěl právě sám k ní přistoupit, když v tom chopil jej kdosi za ruku a projevoval mu svou soustrast. Byl to vysoký, hubený muž zarostlé tváře, trochu churavého vzezření, jež v prvním okamžiku nepoznal.

„Učitel Melichárek,“ ozval se neznámý hlasem hlubokým, ale pokud prázdným, drže stále doktorovu ruku ve své.

„Ach, ano, ano — děkuji, srdečně děkuji,“ vyřkl doktor tišavo jeho pravici. „Přijel jste, přijel jste taky — rozloučit se s ní. Vidíte, vidíte!“

A náhle se mu hlas zatřásl, oko zvlhlo, a nemohl již promluvit ani slova.

### III.

Když teď při oblékání dotkla se vzpomínka jeho tohoto výjevu z pohřbu Anežčina, zapadl rázem obraz celku, a jen představa toho vysokého hubeného muže vyhoupla se s celou živostí před jeho duševní zrak. Ten utkvívavý, sbíhavý pohled zapadlých jeho očí, z něhož zlála se mu kradmo prolehlavá nevyzpytená, ale zřetelná otázka: Proč jsi ji nechal umřít, která hloubila se mu do duše a pátravě v ní se plížila, ten nezapomenutelný slídívý pohled, utkvěl v jeho vzpomínce, vyhouplil opět ty myšlenky, jež tehda o pohřbu se v něm vzbudily.

Hle, to je on, ten bývalý podučitel Melichárek, jenž lásku k Anežce v té době v srdci nosil, kdy on po svém s ní smířeni chodil do staré školy ve Vranově pod vztýčenou vlajkou obnoveného přátelství. To je on, jenž opsal jí celou květomluvu a barvami a zlatem prováděl pracně její iniciály a svázal pak všechny listky do vyřezaných dešek s reliéfovou zdobou květin ovíjejících její monogram. To je on, jenž nesměle je provázel na jejich podvečerních procházkách po náměstíčku se sv. Florianem neb ve stinné školské zahrádce s laťovou tesáčkou, jenž ostýchavě do básnických frází zavinoval své horoucí touhy a vzhlížel k ní pohledy, z nichž vyhledávala jeho skrývaná láska, to je on, jenž jistě pak o samotě doma se ptal se srdcem krvácejícím: Proč miluje tam toho, proč po něm prahne, když srdce jeho prosto je lásky, kdežto mé jí překypuje!

Potlačil, přemohl lásku svou, ale po jakých zápasích! Ten churavý zjev, ta vpadlá tvář nemluví-liž o hlodu sklamaných nadějí, o bolesti tůžeb nevyzpytených? A to jeho objevení se dnes na pohřbu zla nehlasá: „Potlačil jsem, ale nezapomněl! Věren jsem jí zůstal a přicházím, abych to řekl, k její rakvi! A přicházím pohledět a zvědět, nebyla-li by bývala šťastnější se mnou!“

s tímto hodným, prostým, dobrým člověkem, v jehož srdci bylo pro ni tolik lásky, bylo by jí bývalo lépe než s ním, a naopak i ona jemu by byla přinesla štěstí sverhovaně.

Vznikly všechny tyto myšlenky smad ze zvláštní dispozice duševní, z citu hlubokým pohnutím zvířeneho, ze situace, v jaké se oba po letech setkali, a jež nadořovala k sentimentálnímu překypění, ale jednou již vyvolány, zanechaly v duši svou stopu, vryly se v ni, a jeho vzpomínky nyní v tu jejich rýhu se již samoděk sbíhaly.

Ano, nebyl o tom v pochybách s Melichárkem by byl život život její klidnější, spokojenější a sotva by se byl schýlil k tak časnému konci. A také on, doktor, mohl být snad šťastnější v těch minulých pěti letech, aspoň by byl býval prost tře masky, hnutí černých havranův a hlodu skrytých výčitek ve své duši.

Vyvalil mu hned tehda o pohřbu na mysli jeden zapomenutý již moment z jeho manželství.

Nebyli tenkrát ještě dlouho svatí, a nastala taková chvíle vlahé důvěrnosti mezi nimi, kdy otevřeli si svá srdce s pohledy duší do mimula upřenými. Obklopovala je spokojenost a jistota, že není otázky, které by se dnes již báti museli, aby nezkalila smírný jas jejich niter.

— Ten dojem byl ve vzpomínce zcela určitý, a čím dále vzpomínal, tím jasněji osvětlovaly se detaily.

Vybídnuti, ba podrážděni tou jistotou, využívali oba té chvíle. Zabláti až k dobám dětství, odhalovali myšlenky, jež dosud před sebou skrývali, odvažovali se na zvládnuté otázky, jimž dosud přejížděly bránila neschůdnost, ostýchání nebo bázeň, že by nemile dotknouti se mohly duše druhého.

Zeela určitě se rozpomíná, že se tehda také zeptal:

„A kdybych byl tenkrát, když jsi mne skoro již oželela, se nevrátil, co bys byla dělala?“

„Co?“ opáčila ona zdlobou a přemýšlivě, honpajše se na židli a nakloňuje hlavu na zad. „Kdo to může vědět, jak by se bylo všechno obrátilo...“ A vytrvávajíc tak chvíli s pohtečem k večerní obloze obráceným, usmála se náhle a rychle dodala: „Snad bych byla dnes někde nějakou paní učitelovou.“

„Melichárkovou?“ připojil on tónem veselým a pohlédl na ni.

„Jdi!“ zasmála se krátce, ale hned opět zvažněla. „Ten chudšas se natrápil...“ pravila po chvíli jako ve vzpomínkách. — „Ale co budem' o něm mluvit,“ zvedla se náhle, „takhle je to lepší, víd, Karlošou, takhle jsem o mne šťastnější,“ a objavši jej přivlnula jeho hlavu ke svým prsoum.

(Možná, že vzpomínka nereprodukovala vše zcela věrně, ale v jádru věci, v dojmu chvíle jistě byla spolehlivá.)

Tenkrát vyznělo vše zcela lehece, zamluvili to, jiné dojmy se na ten hovor nanesly, ale o pohřbu, když viděl před sebou Melichárka, vřhla náhle vyvalená vzpomínka ostré, pronikavé světlo na tu zapomenutou chvíli, jež nabyla v tom ozářeném zvláštního významu.

Nebylo to tenkrát ovšem příznání, že by si byla Melichárka vzala, ale nebylo v tom také vyloučení možnosti, naopak bylo to potvrzení, že na tu eventualitu pomyslela.

Ale jen se tak mělo stát, jen to on měl vědět! A mohl to vědět a mohl k tomu působiti a vše by byl učinil pro její štěstí, nežli když si ji později odvedl sám od oltáře v domněniti, že ji zachraňuje a v skutečnost uvádí nejtoužebnější její přání. Ani když se u zdravila z tyfu, nebylo ještě pozdě. Jen více měl sám věsti, než dál věsti sebe!

V tom však vůbec byla chyba celého jeho posavadního života. Ale té se od nynějška vyvaruje. Neposlehně poměrně, je volný a uchráněn si svou volností!

Dospěl k tomuto odhodlání, doktor se usmál výsmělně sám sobě, neboť opakovalo se v posledním čase po každé úvaze o minulosti a

stalo se již stereotypním jich zakončením.

„Jen žádný prapor nad hlavu, jen žádný lineál na trasování cesty života. Méně úvah o sobě, své minulosti i budoucnu, více zření kolem sebe než do sebe, více práce, více činu pro jiné. Život té i při tom najde.“

Těmi slovy ozval se nyní v něm vlastně svakar Zdeněk, jenž třetího dne po pohřbu vrátil se do Prahy, zanechav v nitru doktorové a útěchu i nový podnět k vyplňování úkolu života.

Vlastně to nebyl nový podnět, nýbrž spíš jen hlubší rozkypění dávnyh snah.

Bylo zvláštní, jak tento člověk, jenž nedovedl se sám dopracovati ani určitého povolání a v jehož vlastni povaze vzešlo kus oblo-movstiny, uměl podrážditi u jiného touhu k prospívání, navnadnuti k prvnímu pokusu, rozebrání k práci. Zdálo se, že v něm zbyla již jen síla dítati se pouze do duší jiných a v nich působiti, hleděti do vlastní duše, povzbuzení vlastníh sil že se však již vzdal.

S ozvavními se v duši slovy jeho přišla doktorovi vzpomínka i na jeho osobu a zároveň na jeho bratra Jaromíra, který nemoha dostaviti se na pohřeb, přijel teprve čtvrtý den po něm, ale i to pouze na půl dne a jen vlastně proto, aby se neřeklo, že se ani neukázal.

Jaké různé povahy vytvořil život z obou bratří a jakou různou filosofii v nich vypěstoval!

Zdeněk bez pevného postavení, bez určitých plánů do své budoucnosti, kdežto Jaromír sluhující v jakémsi přímo horečném honu nejlepší co možná zabezpečení sebe a své rodiny a živobylí v stáří bezstarostně a pohodlně. (Vedle svého úřadu u společnosti pro zkoušení parních kotlů byl společením menší strojírní, v které pracovala se regulační kamna a zařízení centrálního topení.) — Zdeněk, muž myslitel a teoretik, duch hloubavý a stále ještě hledající a v sobě bublující a tím neenergičtější, k čemu se nedostáváje, technik Jaromír, hotový a upevněný ve svém názoru životním, muž energie, činu, rychlého rozhodování a uskutečňování pojatých záměrů. — Zdeněk horující pro ideu otvírati i chudým a zanedbaným vrstvám lidu svatyně věd a umění, pomáhati jim, aby mohly býti účastny jejich darů, jejich světla, jejich radosti, a hledat prostředky nejlepší pro jejich prohlédnutí, pro jejich vzdělání a pozvednutí a získati i dědi té hlavy nejosvěceničtější, Jaromír shrnující názor o těhle věci v tenhle obraz: „Košeny musejí zůstatí ve tmě, v zemi! Obnaž kořeny, zbav je hlíny, vydej slunce — strom se skáče nebo uschne! Co žiti má ze země, musí míti jistou část v ní, a tedy skrytou světlu. A tak i lidstvo!“

V tom ovšem byl přímý opak názoru Zdeňkových. Nebylo činu, aby doktor s ním dlouho o této otázce hovořil — Jaromír byl pln chvatu, desaterá povinnost jej volala k návratu, a proto po jeho odjezdu doktor sám dále zpracovával tento obrazně vyjádřený názor švakrův ve své duši.

A dosud nebyl s ním hotov. Čím dále jej zkoumal, tím zdál se mu hutnější, těžší, a právě to jej znepokojovalo.

„Projídám každý rok hodný kus Cech,“ pravil doktor, „a znám krajiny všelijaké. Některé tak chudé a odloučené, že člověk se diví, jak tam lidé mohou žiti. Však žijí také nuzně. Tělesně i duševně. Maso vidí jedva pětkrát do roka, a dál než do nejbližšího okresního městečka se po celý život nedostanou. Jsou takřka za světem, žijí v temnu. A patřít ti lidé v těch krajích právě ke kořenům národa. Kdyby přišla bouře na národ a zmlatla vřeholem a lámala větve, tu lid tam zapadlý bude nejhonzovatnější. V něm nechovej se národ. V lidu z krajů nejméně tkutých průmyslem, obchodem, vzděláním má vždy národ svůj nejpnevnější svaz. Část kořene, jímž tkví ve své půdě. A kořene právě proto, že byl skryt a tkví v temnu. Říká národu, který nemá takových kořenů...“

Tak s národním stanoviskem. A nyní s žitím lidským.

Dej tím bitem tam, tím usedlím kům těch vsí v dřevěných stavebních a thalovských stavě v seclnici prohlédnout, ovšiv je světlem

umění a vědy, myslíš, že jim pomůžeš? Prokážeš dobrodiní? Ne! Nespokojenost v ně naseješ, hlod do duše vočkujes, sílu k snášení chudoby v nich podetneš.“

Vše to zdálo se správně a přesvědčovalo jej v prvntech dojmeh. Ba doktor po odjezdu švakrův sledával pro to sám ještě mnohé jiné doklady, jež jej utvrzovaly v tom, že pro některé lidi v jejich nedostatku, v jejich bídě životní je skutečně dobře, že myšlení jejich je omezené, tupé. Byl přesvědčen, že by byli mnohem nešťastnější v těch svých poměrech, kdyby duše jejich byla upřísohena k rozebráníi trdného stavu, jenž je jim údělem, a cit jejich zje-mněn oproti ústrkům a ranám sud-by.

Ale z toho všeho neresultovala mu pořad odpověď k otázce základní: Je skutečně jakýmsi zákonem přírodním, že část lidstva musí tkviti kořenem v temnotě, aby druhá část mohla pnouti se vzhůru a koupati vřehol svůj v slunci? Z té otázky vyplývaly pak jiné. Jaká část a pokud má tkviti v temnu?

Nemohl věřit, že by v tom byla pravda, přišlo se to jeho přesvědčení, jeho eredu, jež v něm pevně bylo zakotveno od těch dob, co začal přemýšlet o sociálních otázkách, bylo to v odporu s ideami nejosvěceničtějšíh duchů, stavělo se to do cesty jeho odhodlání, přikročiti skutečně k účelné práci v tom směru zde v Nedosekách, kteréž byl pojal po posledních rozmluvách se Zdeňkem. Musela být někde chyba v tom, co řekl Jaromír, třeba se to zdálo tak závažné, tak přesvědčivé, ale on nenašel dosud, kde nasadit páku, aby odvalil ten kámen.

Ale teď nezbyvalo času k úvahám. To jen tak při oblékání přehnal se všechny ty minulé představy a vzpomínky hlavou, jedna z druhé vyplýnuvše. Nyni však nastávala chvíle povinnosti. V kuchyni jako každou neděli čekalo několik lidí z okolních osad, kteří spojili návštěvu služeb božích s poradou u lékaře. Doktor doobléknut vyšel k nim ven a s nejděle čekajícím vrátil se do ordinančníh pokoje. Tak je po řadě odbyl všechny a hned po tom vyšel z domu, aby navštívil své místní pacien-ty.

Pan oficiál Fáček bydlil v přízemním domku se zahrádkou před okny, na silnici vedoucí ku Praze. Tam doktor nejdříve zašel. Jakouktovo hocho bylo již o tolik lépe, že nebylo třeba denních návštěv, a dnes zvlášť tam doktor nechtěl jít, poněvadž v krámě i ve výtepu bylo před hrubou plno lidí domáček i přespolicích.

Oficiál Fáček bydlil u své nevládní sestry, vdovy po zdejším učiteli Mourkovi. Měl u ní dva pěkně zařízené pokoje, jeden větší, druhý menší, do nichž obou vcházelo se ze síně. Ležel již čtrnáct dní stížen kloboučím rheumatismem v nohách, tak že nemohl na krok z postele. Byl strašně netrpělivý, poněvadž chtěl nyní v postě uspořádati dávno zamýšlené eskamotérské představení ve prospěch místních chudých, kteréž sliboval a k němuž se chystal již ode dvou let, co zde v Nedosekách trávil na odpočinku.

Doktor jej zastal na loži sedícího s nohama nataženými a zabalenými, an drží v levici předmět větším ručním zreadlu v lesklém kovovém rámei podobný, přes jehož vnitřní plochu přejížděl horlivě rukávem pravice.

„Pan oficiál má jistě zas nějakou novinku,“ vesele pravil doktor, svtěkaje se z kabátu, poněvadž z kamen jen jen sálalo.

„Ó, ne, to už mám dlouho, ale tak jsem si to dal podat, jestli to ještě funguje,“ vykládal pan oficiál, kladu předmět na noční stolek a přikrýváje jej novinami. „A pak věd, man darf nicht aus der Lebug kommen, to je to hlavní.“

„Předem mnou to nemusíte seho-ováti, pane oficiále,“ pravil doktor s úsměvem. „Já nic neprozradím.“

„A já neschovávám, já to jen tak položil, aby to nepěkněželo, věd, já jim souze řeknu, co je to, aby neumyšlili, že dělám tajnosti.“ A nakloniv se trochu směrem k doktorovi svtěoval: „Das ist ein sogenannter Rosenpiegel. Když ho ukážu publikum, tak tam

## 50.000 Krabiček milým krajanům 50.000

Pospěšte si, pokud zásoba stačí

Tato zvláštní nabídka platí pouze trpícím krajanům, kteří naše Bylinné Thé ještě nezkusili. 50 tisíc 50-centových krabiček nabízíme po 25 centech vyplačené. Více než jedna krabička na jednu adresu se nepošilá. Upozorněte na tuto zvláštní nabídku i Vaše přátele.

Pište ještě dnes a pošleme Vám, drazí krajané, obratem pošty půl dollarovou krabičku našeho Léčivého Thé za 25 centů. Téměř 30 let jest naše Bylinné Thé užíváno k největší spokojenosti trpících a jest známo po celém Soustátí i za hranicemi, což jest nejlepšího do-svědčením, neb co dobrý lék chváli se sám sebou, přinášeje trpícím sílu, krásu a zdraví. Pište ještě dnes, milí trpící krajané a nebudete litovati, když tento podivuhodný, od tisíců nazývaný Zázračný Léč také zkusíte. Pospěšte si, pokud zásoba stačí.

**ZÁDNÁ NADĚJE.** Flatonia, Tex.

Drahá přítelkyně: —

Trpěla jsem po 8 let revmatismem a zkusila jsem mnoho léků, ale žádná naděje na uzdravení. Obrátila jsem se konečně na Vaše Bylinné Thé a po využití jednoho balíčku cítím se úplně zdravá. — Proto Vaše zázračné Thé odporučuji všem trpícím, neb jest to opravdu nejlepší lék.

Vaše upřímná Florentina Kristinek.

**KAŽDÝ AT ZKUSÍ A NEBUDE LITOVAT.** Pearson, N. Mex.

Veletčná krajanke. —

Sděluji Vám, že jsem Thé obdržel a musím doznati, že Vaše Thé jest neocenitelné. Trpěl jsem mnoho na zácpu a měl jsem velké bolesti žaludku a tímto dosvědčuji, že jsem užil Vašeho Bylinného Léčivého Thé s pozoruhodným účinkem. Využil jsem dva balíčky zmíněného Thé a nyní jsem úplně zbaven žaludečních bolestí a proto jest odporučení hodno — necht' je každý zkusí a nebude litovati. Přijměte, etěná přítelkyně, nejsrdečnější dík za moje uzdravení.

S úctou Vám oddaný Frank Hrab.

### Wheelerovo Bylinné Thé je silitel jater, ledvin a krvečistitel

Jest to čistý přírodní lék jak pro dospělá tak pro děti, zdravotním zákonem prozkoumaný a zaručený, že jest takovým, jak se o něm praví, a poskytne úlevy při zácpě, záduchu, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, v obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, žlté žile, červům, bolesti v zádech, nezáživnosti, malarii, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v hoku, bolesti v krkži, rozčilenosti, tusemnicí, zemdenosti, ospalosti, pupenečích, žlutence, vyrážce, svrabu, vodnatlosti, sr-deční vadě, boulicích, nádorech, lišečích, zastaralých bolestech a všech nepořádekch krve a ledvin. Chutí jest velice příjemná. Stolicie lehoučká. Žádný patentní lék.

Abyste všichni naši krajané měli příležitost zkusiti toto výborné Léčivé Thé, s pravidelnou cenou 55 ctů, za krabičku s postou, ale čí-níme Vám zvláštní nabídnuti. Rozešleme 50 tisíc — 50-centových krabiček našeho Léčivého Thé za 25 ctů, krabičku obratem pošty vyplačené. Pospěšte si s objednávkou, pokud je máme v zásobě. — Pište česky neb anglicky. 47-2c

MARIE VOTYPKA & CO.—Dept. 10—SOUTH BEND, IND.

nejdřív nevidí nic; pak ho začnu dít rukávem nebo šátkem, a na-jednou se objeví dvě rúže — jedna bílá, jedna červená, a zase dřu, a najednou ta bílá rúže čer-vená a červená, a ta druhá žltou-vená, ta jedna — — — bedeutet das Leben, život, ta druhá smrt, — a ta celá metamorfosa je v minutě. Pětačtyřecet mark mě ten spás stál: věd, ono se to taky dostane za osmnáct, aber das heisst nicht viel — když už se na to peníze da-jí, tak at je to pořádný.“

„To se sám na to číslo těším,“ pravil doktor, aby starému pánu způsobil radost, „z toho, co jste povídal, soudím, že bude efektní.“

„Jojo, efektní to bude — zvláštní trik v tom je, věd,“ pravil starý pán živě. „Ale jen abych už mohl z postele, sie je po produ-ktu. Z těch mejh pedálů to ne-chee jít ven — das ist eine ver-flixte G'sehicht — musejí nák, pa-ne doktor, věd, vie zatlačit.“

Tím se dostal hovor na nemoc paně oficiálovu. Doktor se dota-zoval, vyšetřoval, radil, těsil a ko-nečně chystal se opět k odchodu. Ale pan oficiál jej zadržel.

„Pane doktor,“ pravil upíraje naň prosebně a zároveň důvěrně živě své oči, „oni by mi mohli v něčem poradit.“

„S radostí, bude-li možno!“

„Kouknou, k tomu kouzelnému zreadlu je takové fíkáni, taková přednáška, věd, o těch dvou rú-žích und ihrer Bedeutung. Podí-vají se, tady to mám (ukazoval pečlivě složený, potíštěný list), es ist hoechst poetisch, in Versen, rozumějí, ale je to německy — no, a to já přece tady nemůžu říkat, das geht absolut nicht. Nevěděli by, kdo by mi to přesadil? Já sám to netrefim, tou vysokou češtinou, věd, já jsem ještě z těch starých škol.“

(Pokračování.)

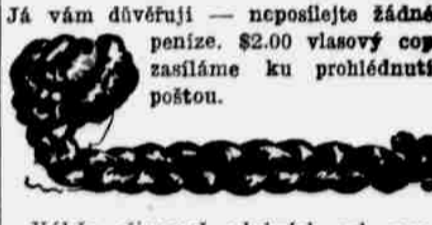
**HOSTINEC**

— vlastní —

**Frank n Smerád**

18. a William ulice, Omaha, Neb.

Vyrobné Metové léká, jako i pravé importované pilsenské stělo na řepu, Korblová vína a nejlepší bílaviný pro-dává i ve velkém. — Chutný nákos stělo při ruce.



Já vám dávěruji — neposlejte žádná peníze. \$2.00 vlasový cop zasíláme ku prohlédnutí postou.

Všehér přirozené vlnivých neb rovných vlasů, zašlete kadeř svých vlasů a my vám zašleme postou 22 palců dlouhý, cop jemných shodných vlasů. Shedáte-li to velikou láci, zašlete dva dollary tžď lene, když nebudete spokojeni, zašlete vlasý zpět tžď seu. — Zvláštní, vzácné a šedé odstíny jsou poněkud dražší. — Přiložte 5 centů na poštovné. — Česká knížka, ukazující mnoho mod copů, pompadorů, puffů, paruk atd.

**JANĚŠ & COMPANY,**  
ept. P. — 2138 So. 40. Ave.,  
Chicago, Illinois.

**ZVLÁŠTNÍ NABÍDKA.**

Těm, kteříž zašlou nám \$1.00 se svou objednávkou, zašleme tento krásný fa-lesný cop plně vyplačený. Jedneje ry-chie, ježto se tato nabídka vícekrát ne-objeví a jest učiněna pouze, abychom zboží své rychleji do trhu uvedli. Pe-níze se vrátí, nebudete-li plně uspokojeni. Janěš & Company.

Kdykoliv přijedete do Omahy a chcete býti pohodlně ubytováni, zajděte do

**HOTELU PRAHA,**  
roh 13. a William ulice.

Moderně zařízené pokoje poskytnou i těm nejvybravějším ten pravý odpoči-nok. Vzorá čistě vedená kuchyně, jak-kož i úplně zařízený hostinec zajistě Vás uspokojí.

Posílám na venek — KARLOVAR-SKÉ MEDOVÉ VÍNO — bednu o 12 láhvích — za \$2.75. 371f.

**JOSEF VAŠKO, majitel.**

**Hoši - Pozor!**

Hodinky zdarma! Každý den za 10c, majitel ceny 75c, kterou každý potřebuje. Prodejte 16 balíčků přípravky na žerazí kvart každé balíček udělat kvart zaručeného inkoustu, po 10c ba-lic. Pak nám pošlete \$1.00 a dostanete hodinky zdarma postou vyplačené. Pište si dnes o in-koust, neb ten první z každé pošty, dostane 3 balíček zdarma. Inkoust pošlou postou. A. H. Vikla Co., New Prague, Minn. 12-1f